

URSULA POZNANSKI

EREB

Prevela s nemačkog
Mila Joksić Nikolovski

■ Laguna ■

Naslov originala

Ursula Poznanski

EREBOS

Copyright © 2010 Loewe Verlag GmbH, Bindlach

Translation copyright © 2011 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Za Leona

Uvek počinje noću. Noću svoje zamisli hranim mrakom. Ako nečeg imam previše, to je mrak. On je tlo na kome uspeva ono što želim da poraste.

Oduvek sam, kad mogu da biram, više voleo noć od dana i podrum od vrta. Moje se obogaljene suštinske zamisli tek nakon zalaska sunca usuđuju da izađu iz bunkera da bi udah-nule ledeno svež vazduh. Čekaju da njihovim nakaznim telima podarim svojstvenu grotesknu lepotu. Mamac mora biti lep kako bi plen primetio udicu tek kada je već duboko zarivena u meso. Moj plen. Gotovo da želim da ga zagrlim iako ga ne poznajem. To ću zacelo učiniti. Bićemo jedno, u mom umu.

Mrak ne moram da tražim, on je uvek tu oko mene, ispuštam ga kao dah. Kao isparavanje tela. Za to vreme me izbegavaju, to je dobro. Svi se oni oko mene šunjaju, uz šapat, nela-godno, puni straha. Misle da ih na odstojanju drži smrad, ali ja znam – to je mrak.

1.

Već je tri i deset a još ni traga od Kolina. Nik pusti košarkašku loptu da lupi o asfalt, tapnu je jedanput desnom, zatim levom rukom, pa ponovo desnom. Kratak, zvonak zvuk pri svakom dodiru s tlom. Trudio se da održi ritam. Još dvadeset puta – ako Kolin dotle ne stigne, Nik će sam otići na trening.

Pet, šest. Nije ličilo na Kolina da se ne pojavi bez objašnjenja. Znao je vrlo dobro kako se začas leti iz tima trenera Betanija. Kolinov mobilni takođe nije bio dostupan, garantovano je ponovo zaboravio da ga napuni. Deset, jedanaest. Ali da je zaboravio i košarku, ortake, tim? Osamnaest. Devetnaest. Dvadeset. Nema Kolina. Nik uzdahnu i stisnu loptu pod mišku. Pa dobro, danas ću konačno ja dati većinu koševa.

Trening je bio žestok a Nik nakon dva sata u golov vodi. Bolnih nogu je odšepao do tuša, stao ispod mlaza vrele vode i zatvorio oči. Kolin se nije pojavio i Betani je, kao što se i moglo očekivati, odlepio. Svoj bes je u potpunosti iskalio na Niku, kao da je on kriv zbog Kolinovog izostanka.

Nik je našamponirao i oprao kosu – u očima trenera Betanija predugu – pa ju je labavom gumicom skupio u konjski

rep. Poslednji je napustio sportsku halu, napolju je već pao mrak. Dok je pokretnim stepenicama silazio u metro, izvadio je mobilni iz džepa i pritisnuo dugme za brzo biranje Kolinovog broja. Nakon drugog zvona aktivirala se glasovna pošta i Nik je prekinuo vezu ne ostavivši poruku.

Mama je ležala na kauču, čitala neki njen frizerski stručni časopis i krajičkom oka gledala TV.

„Danas imamo samo hotdog“, reče tek što je Nik zatvorio vrata za sobom. „Potpuno sam iscrpljena. Možeš li da mi doneseš aspirin iz kuhinje?“

Nik spusti svoju sportsku torbu u ćošak i ubaci tabletu aspirina s vitaminom C u čašu s vodom. *Hotdog, ma sjajno.* Umirao je od gladi.

„Tata nije kod kuće?“

„Ne, doći će kasnije. Jednom kolegi je rođendan.“

Nik je bez prevelikog očekivanja skenirao frižider ne bi li našao nešto primamljivije od viršli – ostatke pice od juče, na primer – ali ništa nije našao.

„Šta kažeš na ono sa Semom Lorensom?“, viknu mama iz dnevne sobe. „Ludilo, zar ne?“

Sem Lorens? Ime mu se učini poznatim, ali nije mogao da poveže lice s njim. Kada je tako umoran kao danas, šifrovana saopštenja njegove majke redovno mu idu na živce. Servirao joj je koktel protiv glavobolje i razmišljao da li da i sebi ubaci jednu tabletu.

„Jeste li bili tamo kada su ga pokupili? Gospođa Gilindžer mi je danas to ispričala dok sam joj izvlačila pramenove. Ona radi u istoj firmi kao i Semova majka.“

„Stani malo: Sem Lorens ide u moju školu?“

Mama ga prekorno ošinu pogledom. „Pa, naravno! Samo je dve godine mlađi od tebe. Sada su ga suspendovali sa nastave. Zar ne znaš za celu tu frku?“

Ne, Nik to nije znao, ali ga je majka sa zadovoljstvom potanko obavestila.

„U njegovom ormaricu našli su oružje! Oružje! Navodno jedan pištolj i dva noža-skakavca. Odakle petnaestogodišnjaku pištolj? Možeš li mi to objasniti?“

„Ne“, reče Nik iskreno. Njemu je ceo taj skandal, kako ga je majka nazvala, promakao. Pomislio je na masovna ubistva u američkim školama i nehotice se stresao. Da li kod njih zaista postoje tako bolesni tipovi? Svrbeli su ga prsti da pozove Kolina, možda je on o tome više znao, ali Kolin se, mrcina jedna, nije javljao na telefon. Možda situacija nije bila tako strašna, jer je mama, po običaju, preterivala, a taj Sem Lorens je kod sebe imao samo vodeni pištolj i džepni nož.

„Ma, strašno je šta sve može da pođe naopako dok deca odrastaju“, reče njegova majka i uputi mu onaj pogled koji je govorio: *Jagnješce moje, maleni moj, bebice moja, ti tako nešto ipak ne bi učinio?*

Takvo je izražavanje Nika uvek nanovo teralo da razmisli ne bi li trebalo da se, možda, ipak preseli kod svog brata.

„Jesi li juče bio bolestan? Betani je psovao!“

„Ne. Sve je okej.“ Kolinove zakrvavljene oči zurile su u zid školskog hodnika pored Nikove glave.

„Sigurno? Izgledaš posrano.“

„Sigurno. Samo nisam noćas dobro spavao.“

Kolinov pogled je za trenutak okrznuo Nikovo lice, pa se opet zadržao na zidu. Nik priguši frktanje. Kolinu nikad ranije nije smetao manjak sna.

„Da li si bio na putu?“

Kolin odmahnu glavom, lokne mu se zanjihашe tamo-amо.

„Dobro. Ali u slučaju da je tvoj tata ponovo...“

„Nije moj tata, okej?“ Kolin se progura pored Nika i ode u učionicu – ali nije seo na svoje mesto, nego se otklatio preko do Dena i Aleksa, koji su stajali kraj prozora, potpuno udubljeni u razgovor.

Den i Aleks? Nik žmirnu u neverici. Njih dvojica uopšte nisu bili kul, tako da ih je Kolin uvek nazivao samo 'tetskama'. Tetka 1 (Den) očigledno nije bio dovoljno razvijen i kao da je to pokušavao da nadoknadi izrazito debelom zadnjicom, koju je voleo da počеше. Kod tetke 2 (Aleks) boja lica se, samo što bi ga čovek oslovio, rekordnom brzinom menjala od kreč-bele do bulka-crvene. Svaki put.

Da li je Kolin nameravaо da se kod te dvojice kandiduje za tetku broj 3?

„Ne kapiram to“, promrmlja Nik.

„Razgovaraš sa samim sobom?“ Iza njega se iznenada pojavi Džejmi, pljesnu ga po ramenu i pusti svoju raskupusanu torbu da sklizne popreko kroz učionicu. Nacerio se Niku i pritom pokazao niz najkrivljih zuba u školi.

„Monolozi su loš znak. Jedan od prvih simptoma šizofrenije. Da li već i ti čuješ glasove?“

„Koješta.“ Nik prijateljski munu Džejmija. „Ali Kolin se bratimi sa tetskama.“

Još jednom pogleda tamo i zastade. Stoj. Nije tu bilo bratimljenja, već pokoravanja. Kolin još nikada nije nabacio ovaj preklinjući izraz lica. Nik se nehotice približi nekoliko koraka.

„...ne razumem, pa šta onda ako mi daš nekoliko saveta“, čuo je kako njegov prijatelj kaže.

„To ne može. Nemoj da se praviš, i sam znaš“, reče Den i prekrsti ruke na debelom stomaku. Na kravati njegove

školske uniforme bio je prilepljen komadić žumanca, ostatak od doručka.

„Ma, daj – ništa posebno. A neću te ni odati.“

Dok je Aleks dvoumeći se gledao u Dena, ovome se jasno ocrtavala radost na licu zbog te situacije.

„Zaboravi. A inače si tako razmetljiv. Vidi sam kako ćeš se iz toga izvući.“

„Barem...“

„Ne! Zaveži napokon, Koline!“

Smesta. Smesta će Kolin dohvatiti Dena za ramena i poslati ga u hodnik. Smesta.

Kolin je, međutim, samo pognuo glavu i posmatrao vrhove cipela.

Nešto je tu trulo. Nik se odvukao do prozora i pridružio toj trojci.

„Pa, šta se kod vas dešava?“

„Je l' ti treba nešto?“, upita ratoborno Den.

Nik je gledao tamo-amo između njega i druge dvojice.

„Od tebe ne“, odgovori. „Samo od Kolina.“

„Zar si slep? On upravo razgovara.“

I Nik tada ostade bez vazduha. Kako samo taj priča s njim?

„Ma nije valjda, Dene?“, reče polako. „O čemu bi on sa tobom mogao da razgovara? O mustri za heklanje?“

Kolin ga kratko pogleda crnim očima, ali ne reče ništa. Da mu koža nije bila tako tamna, Nik bi se zakleo da je pocrveneo.

Ali to nije bilo moguće! Da li je Kolin zasrao nešto i Den za to saznao? Da li ga ucenjuje?

„Koline“, reče Nik glasno, „Džejmi i ja se posle škole nalazimo sa nekoliko ljudi na Kemden loku. Hoćeš s nama?“

Potrajalo je dok Kolin nije odgovorio.

„Još ne znam“, reče, usredsređeno gledajući kroz prozor. „Bolje ne računajte na mene.“

Den i Aleks se značajno pogledaše, što Niku izazva nervozu u želucu.

„O čemu se ovde, zapravo, radi?“ Uhvatio je prijatelja za rame. „Koline? Hej, šta se događa?“

Den, taj smešni ćevapčić, skinu Nikovu šaku sa Kolinovog ramena. „Ništa što bi se tebe ticalo. Ništa što ti razumeš.“

U pola šest na liniji metroa Nortern lajn bilo je krcato do poslednjeg mesta za stajanje. Nik i Džejmi su, na putu za bioskop, stajali priklešteni između umornih, oznojenih ljudi. Nik je barem štrčao iznad mnoštva i udisao neutrošen vazduh, dok je Džejmi bio beznadežno uklešten između jednog čoveka u odelu i prsate starije gospođe.

„Ma kažem ti, tu nešto nije u redu“, insistirao je Nik. „Den se prema Kolinu ophodio kao prema potrkcu. A prema meni kao prema nekom klincu. Sledeći put...“ Nik zastade. Šta bi to učinio sledeći put? Opet lupio Dena po nosu? „Sledeći put ću mu pokazati kako se u takvoj situaciji ponaša“, završi rečenicu.

Džejmi slegnu jednim ramenom, za više pokreta nije bilo mesta. „Mislim da ti tu nešto umišljaš“, reče ravnodušno. „Možda Kolin očekuje da mu Den pomogne iz španskog. Mnogim ljudima daje privatne časove.“

„Ne. Nije to bilo u pitanju. Trebalo je da ih čuješ!“

„Onda možda nešto izmišlja.“ Džejmijev kez se rastezao sve dok mu se nisu videli kutnjaci. „On ih obojicu zeza, razumeš? Kao onda kada je Aleksa neprekidno ubeđivao da se Mišel pali na njega. Nedeljama smo se šalili na taj račun!“

Nik se preko volje nasmejao. Kolin je bio tako uverljiv da je Aleks stidljivu Mišel redovno pratio. Stvar se, naravno, otkrila i Aleks nekoliko dana nije uspevao da menja boje. Non-stop je bio drečavocrven.

„To je bilo pre dve godine, kad smo tek napunili četrnaest“, reče Nik. „I to je bila detinjasta glupost.“

Vrata vagona su se otvorila, nekoliko ljudi je izašlo, neporedivo više njih nahrupilo je unutra. Devojka s visokim potpeticama stala je Niku svom težinom na stopalo i bol je za nekoliko sledećih minuta potisnuo svaku pomisao na Kolino-vo neobično ponašanje.

Tek kasnije, dok su sedeli u mračnoj bioskopskoj sali a na velikom platnu kretali reklamni spotovi, Nik je ponovo pred očima imao sliku Kolina u društvu one dvojice frikova. Alekov značajan pogled, Denovo uzdržano cerenje. Kolinovu zbunjenost.

Tu se nije radilo o privatnim časovima, nema šanse.

Celog vikenda od Kolina nije bilo ni traga ni glasa, a i u ponedeljak je sa Nikom pričao samo ono najnužnije, stalno se činilo da je u žurbi. Na jednom odmoru Nik ga je posmatrao kako Džeromu nešto tajno dostavlja. Nešto tanko od reflektujuće plastike. Džerom nije izgledao preterano zainteresovan, dok ga je Kolin neprekidno ubeđivao, žustro gestikulirajući, a onda je ponovo odmaglio.

„Hej, Džerome.“ Nik mu pride naglašeno dobro raspoložen. „Reci: šta ti je Kolin upravo dao?“

Sleganje ramenima. „Ništa naročito.“

„Ma, daj pokaži.“

Za trenutak je izgledalo kao da Džerom hoće da posegne u džep jakne, dok mu na pamet ne padne nešto bolje.

„Zašto te to zanima?“

„Ma, samo onako. Čista radoznalost.“

„Ništa važno. Uostalom, pitaj Kolina.“ Izgovarajući to, Džerom se okrenu i pridruži nekolicini koja je upravo diskutovala o rezultatima fudbalskih utakmica.

Nik iz ormarića izvadi knjige iz engleskog i otklati se u učionicu, gde se njegov pogled, kao i uvek, najpre zadrža na Emili. Crtala je, usredsređena i sagnute glave. Tamna kosa joj je dosezala sve do papira.

Otrgnuo se od ovog prizora i usmerio ka Kolinovoj klupi – ali je tamo, kao na počasnom mestu, sedeo tetka Aleks. On i Kolin su, priljubljenih glava, šaputali.

„Ma možeš da mi...“, promrmlja Nik turobno.

Sledećeg dana Kolin se nije pojavio u školi.

„Tu može svašta da se krije. Hej, od nas dvojice obično sam ja onaj sumnjičavi!“ Džejmi zalupi vrata svog ormarića kao da potvrđuje. „Jesi li već razmišljao o tome da je Kolin možda zaljubljen? Tada većina počne da ludi.“ Džejmi prevrnu očima. „U Gloriju, na primer, ko zna? Ili u Brin. Ne, ona umire samo za tobom, Nik, stari ženskarošu.“

Nik je slušao samo napola, jer su malo dalje niz hodnik, ispred toaleta, stajala dva dečaka iz sedmog. Denis i... jedan čijeg imena Nik uopšte nije mogao da se seti. U svakom slučaju, Denis je žučno ubeđivao ovog drugog, pri čemu mu je držao nešto ispred nosa: tanak, kvadratni paketić. Niku se taj prizor učinio veoma poznatim. Ovaj drugi se cerio i pustio da mu tu stvarčicu krišom tutne u džep.

„Možda je Kolin zaljubljen i u slatku Emili Karver“, veselo je dalje nagađao Džejmi. „S njom se opekao i onda nije čudno njegovo raspoloženje. Ili ipak u miljenicu svih nas: Helen!“ Džejmi jako pljusnu po zadnjici punačku devojkicu, koja je htela da se baš pored njega progura u učionicu.

Helen se promuvala do njega i zadala mu snažan udarac, koji ga je odbacio do pola hodnika. „Sklanjaj prste, smrade“, prosiktala je.

Nakon trenutka prestravljenosti Džejmi se brzo povratio. „Pa, da. Iako mi je zaista teško kad te vidim, kao lud sam za bubuljicama i masnim kožuricama!“

„Ostavi je na miru“, reče Nik. Džejmi je izgledao zaprepasćeno.

„Ma daj, šta ti je? Odnedavno si učlanjen u *Grinpis*? Spasavate morževe, šta li?“

Nik ne odgovori. Džejmijevi vicevi na Helenin račun uvek su ga podsećali na nekog ko raketama za vatromet gađa kaništer za benzin.

Na televiziji su se davali *Simpsonovi*. Nik je sedeo na kauču u trenerci i kašikom jeo mlake raviole iz konzerve. Mama još nije stigla. Mora da joj se žurilo i da se ponovo spakovala naglavačke, jer je polovina njene kutije za pribor ležala razbacana po podu dnevnog boravka. Kad je ulazio, Nik je stao na jedan vikler i prućio se gotovo celom dužinom. Haos-mama.

Tata je hrkao u spavaćoj sobi i na vratima je bila okačena pločica s natpisom „Ne uznemiravaj – hoću da se naspavam“.

Konzerva raviola bila je prazna a Homer je autom upravo vozio ka drvetu. Nik zevnu. Nastavak je već znao, a ionako je odmah morao na košarku. Bez preteranog oduševljenja spakovao je stvari za trening. Možda će se danas barem Kolin pojaviti, kad je već poslednji trening propustio. Nije zgoreg da ga pozove i podseti. Nik je pokušao tri puta, ali se oglasila samo glasovna pošta, a zna se da nju Kolin preslušaava svake prestupne godine.

„Ko igru ne shvata ozbiljno, nema šta da traži u timu!“ Beta-nijeva rika ispunila je sportsku halu. Članovi očigledno desetkovanog tima zbunjeno su zurili u svoje patike. Betani se drao

na pogrešne, oni su stalno dolazili na treninge. Ali bilo ih je osmorica umesto sedamnaestorice. Sa osmoricom igrača nisu mogla da se obrazuju dva tima, o zameni igrača nije moglo ni da se razmišlja. Kolin, naravno, nije došao, ali je i Džerom izostao. Čudno.

„Šta se dešava sa tim zabušantima? Jesu li svi oni bolesni? Hara li u okolini akutno topljenje mozga?“ Betani će uskoro da promukne, nadao se Nik.

„Ako se ovaj od sada bude ovako ponašao, sledeći put ću i ja ostati kod kuće“, promrmljao je i za nagradu morao da uradi dvadeset pet sklekova.

Na putu kući Nik je još dvaput pozvao Kolina, ali bez uspeha. Prokletstvo.

Zašto je zapravo bio tako uznemiren? Samo zato što se Kolin glupo ponašao? Ne, zaključio je nakon kraćeg razmišljanja. Glupo ponašanje je bilo okej. Ali, kako izgleda, Kolin je Nika za jedan dan potpuno izbrisao iz svog života. Pa, onda je barem morao da mu objasni zašto.

Stigavši kući, otrčao je u svoju sobu i bacio se u rasklimatanu obrtnu stolicu ispred pisaćeg stola. Uključio je kompjuter i otvorio mejl-program.

Od: Nik Danmor <nick1803@aon.co.uk>

Za: Kolin Haris <colin.harris@hotmail.com>

Predmet: Sve okej kod tebe?

Hej, ortak! Jesi li bolestan ili nešto nije u redu? Da li sam te uvredio ili šta već? Ako jesam, nije bilo namerno. I reci, šta je to između tebe i Dena? Tip je zaista čudan, oko toga smo se uvek slagali...

Da li ćeš sutra ponovo doći u školu? Ako ima problema, hajde da o tome porazgovaramo.

Pozz

Nik